

THE
OVERCOAT
NIKOLAI
GOGOL

ဂေါ်ဒါနို
လဲ: ၆၀၆၅၃

လင်းဝေမြိုင်
စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ
[ဦးမြင့်ဦး (အင်္ဂလိပ်စာနည်းပြဟောင်း)]
အသက် (၅၃) နှစ်

ကျောက်ပန်းတောင်းဇာတိ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင်းအဘဦးကြည်မောင် (ကွယ်လွန်)ဒေါ်နုတို့မှ မွေးဖွား။

သားသမီး ၈ ယောက်တွင် အကြီးဆုံး။

ကျောက်ပန်းတောင်း အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင် နေဆဲ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ပုဒ်မ(၅) ဖြင့် ဗဟိုအကျဉ်းထောင်၌ အထိန်းသိမ်းခံရ။ ၅ နှစ်ကျော်အကြာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် သမိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးတို့ဖြင့် အထက်တန်းစာမေးပွဲအောင်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်အဓိကဖြင့် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ။

အင်္ဂလိပ်စာဌာနနည်းပြ၊ လုပ်သားပြည်သူနေ့စဉ် (အင်္ဂလိပ်) သတင်းစာစာပြင်၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ထိ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း၊ စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာ၊ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇွန်လမှ စ၍ Living Color စီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် အမှုဆောင် အယ်ဒီတာ၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်တို့အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှ စ၍ စာစတင်ရေးသားခဲ့။ မိုးဝေ၊ သဘင်၊ ဒဂုန်၊ မဟေသီ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ ရွှေအောင်လံ၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်၊ စံပယ်ဖြူ၊ မြားနတ်မောင်၊ ရွှေရုပ်စုံ၊ ရွှေဝတ်မှုန်၊ သုတပဒေသာ၊ သရဖူ၊ မြို့တော်၊ ဂျီအီးစီ၊ English for All၊ ရုပ်သံ၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်၊ Fashion Image နှင့် Living Color မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် နိုင်ငံတကာစာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးဆောင်းပါးပေါင်း ၆၀၀ ကျော်နှင့် ဝတ္ထုတို ၂၀၀ ကျော်ခန့် မြန်မာပြန်ဆိုရေးသားခဲ့။

ဦးမြင့်ဦး (အင်္ဂလိပ်စာနည်းပြဟောင်း) အမည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ် ၁၀ အုပ် ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန် ၂ အုပ်ကို တည်းဖြတ်ရေးသားခဲ့။ ‘ကုတ်အင်္ကျီ’၊ ‘အလွမ်းတစ်ခြမ်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ’၊ ‘တော’၊ ‘စစ်’၊ ‘အဖေနှင့် တွေ့ချင်သတဲ့ လားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ ၊ ‘ဂန္ထဝင်ဝတ္ထု၊ ဂန္ထ

ဝင်ရပ်ရှင်' (ကမ္ဘာဝတ္ထုတိုများ)။ 'အိုင်ဆက်ဘာရှိဗစ်ဆင်းဂါး
ဝတ္ထုတိုများ '၊ 'အာစကင်ကာဒွယ် ဝတ္ထုတိုများ ' (ခေတ်သစ်ဂျပန်ဝတ္ထု
တိုများ) တို့ ကို ထုတ်ဝေခဲ့။

ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ချို၊ သားချမ်းမြေ့ဦး၊ ကျော်သက်ခိုင်၊ သမီးငုဝါခိုင်၊ ပွ
င်းဖူးဝေတို့ နှင့် အတူ ရန်ကုန်မြို့နယ်၊ လှည်းတန်း (၁)ရပ်ကွက်၊ ရတနာ
(၃)လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၆၃) တွင် နေထိုင်၍ စာများ ဆက်လက်ရေးသား
နေရင်း (၂၇၊ ၆၊ ၂၀၀၂) နေ့ ညနေ (၄:၁၅) နာရီ အချိန် ရန်ကုန်ပြည်သူ့
ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ကုတ်အင်္ကျီ မှ ဆင်းသက်လာကြသည်

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာသာ ပြန်စာပေရယ်လို့ သိပ်မရှိလှ။ နဂါးနီစာအုပ်တိုက်၊ မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက် စသည် တို့မှ ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော်လည်း အများ စုမှာ နိုင်ငံရေးစာပေများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ။ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြစဉ် ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ နိုင်ငံရေးဘာသာပြန်စာအုပ်များ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။ ။ ဂန္ထဝင် စာပေ ဘာသာပြန်ရယ်လို့၊ သိပ်မရှိလှ။ ပီမိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဇော်ဂျီ၊ သခင်ဘသောင်း၊ တက်တိုး၊ လူထုဒေါ်အမာ စသူတို့ လောက်သာ ရှိကြသည်။ ။ ပီမိုးနင်း၏ သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရူပနန္ဒီ (ဒါတောင်မှီးထားသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်)၊ ဇော်ဂျီ၏ ရပ်စတန်နှင့် ဇိုးရပ်၊ သခင်ဘသောင်း၏ ဆရာဝန်ပါပဲ ပြဇာတ်၊ တက်တိုး၏ နပိုလီယံ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ရှယ်လီအကြောင်းကို ရေးထားသည့် လေနတ်မောင်၊ ဒေါ်အမာ၏ စန္ဒမာလာနှင့် မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ ၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ ဝါလတာစကော့၏ ဝတ္ထုများကို ပြန်ထားသည့် (ဥပမာ-လေးသည် တော်ဝတ္ထု) စသည် တို့ လောက်သာ ရှိပြီး အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ် ဂန္ထဝင် များ ဖြစ်သည်။ ။

ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန်ဝတ္ထုဘာသာပြန်များ ၊ စစ်မှတ်တမ်းများ ထွက်ခဲ့သည် ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသွားသည့်အခါတွင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဘာသာပြန်တွေ တော်တော်များများ ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန် ရွှေမျှား၊ တက်တိုး၊ ဒေါ်အမာ၊ စောဦး၊ ဗိုလ်အေးမောင်၊ တင့်တယ်၊ စသူ တို့ ၏ ဂန္ထဝင် ဘာသာပြန်များကို တွေ့ရသည် ။

ဂန္ထဝင် ဘာသာပြန် စာပေအမျိုးအစားလည်း များ လာသည် ။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက အင်္ဂလိပ်စာပေဂန္ထဝင် များကို ဘာသာ ပြန်ကြ သော်လည်း စစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မူ အင်္ဂလိပ်ဂန္ထဝင် များ သာမက တော့၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ အီတလီ၊ အိန္ဒိယ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ လက်တင်အမေ ရိက၊ စကင်ဒီနေဗီးယန်း စသည့် တိုင်းပြည်အသီးသီးမှ ဂန္ထဝင်များကို ဘာသာ ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။

ဤသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က မျိုးဆက်ဖြစ်သည် ။

စစ်ပြီးခေတ်တွင် မှ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်တွင် မူ ဘာသာပြန်စာပေသည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာသည် ဟု ဆို နိုင်သည် ။ ယင်းမှာ လည်း စာဖတ်သူဦးရေ တိုးပွားလာမှု၊ နိုင်ငံအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြန့်လာမှု၊ စာဖတ်ပရိသတ်၏ အဆင့်အတန်း မြင့် မားလာမှုတို့ ကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်က ပျဉ်းမနားနယ်၊ ကျည်တောင်ကန် သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားစဉ် ဒေါ်စိန်ဆိုသည့် ကြံတောင်သူအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့သည် ။ သူက ‘စစ်နှင့်ငြိမ်း ချမ်းရေး’ ကိုကြံရိတ်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မ ယူသွားတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ကြံရိတ်တာနားရင် ကြံခင်းတွေထဲမှာ ‘စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်း ရေး’ကို ဖတ်တာပဲ။ အဲဒီအထဲက နာတာရှာနဲ့ ဆွန်ယာကို ကျွန်မ သိပ်သ

ဘောကျတာပဲဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စိန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး အံ့သြဝမ်းသာနေသည်။ မိုးမိတ်သို့ရောက်စဉ်ကလည်း ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်ငွေညွန့်နှင့် လယ်သူမ မခင်လေးတို့က ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုထဲက စကားလက်အိုဟာရာ အကြောင်းကို တဖွဖွပြောကြသည်။ အင်းစိန်က ၁၂ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ‘ရှာလော့ဟုမ်း’ ဝတ္ထုများ အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထံ စာရေးသည်။ သံဖြူဇရပ်မှ အေးမိစံနှင့် ရန်ကုန်မှ နှင်းပွင့်ဖြူတို့က ‘ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်’ ဝတ္ထုကြီးထဲက ထိုက်ယူနှင့် ပေါက်ယူတို့ အကြောင်းကို ဖတ်ပြီး သူတို့ထင်မြင်ချက်များကို ရေးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်ခေတ်တွင် ဂန္ထဝင် စာပေဘာသာပြန်သည် ယခင်ကထက် ပိုလို့ ကျယ်ပြန့်လာကာ ပိုလို့ နှင်ရှိုင်းလာနေသည်။

နောက်တွင် ကော...

နောက်မျိုးဆက်တွင် လည်း ဂန္ထဝင် စာပေ ဘာသာပြန်များ သည် သည့်ထက်သည် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလာလိမ့်မည်မှာ ဘာမျှ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ရှေ့မျိုးဆက်၏ ပညာအမွေကို ဆက်ခံပြီး ဂန္ထဝင် စာပေဘာသာပြန်ကို ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ နောက်မျိုးဆက်သည် လည်း ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်ထက်ပို၍ ကျယ်ပြန့်အောင်၊ ပို၍ နက်ရှိုင်းအောင် လုပ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုခေတ်တွင် စကားပြေတွင် သာမက ကဗျာတွင် လည်း ဂန္ထဝင် ဘာသာပြန်များ ခေတ်စားလာခဲ့သည်။ စစ်မဖြစ်မီကမူ ကဗျာဘာသာပြန်ဆို၍ တဂိုး၏ ကဗျာများ လောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ ယခုခေတ်တွင် မူကားဥရောပ၊ လက်တင်အမေရိက၊ အာဖရိကနှင့် အာရှတိုက်မှ

ကဗျာများကို အများ အပြား ဘာသာပြန်လာကြသည် ။ ပရိသတ်ကလည်း နှစ်သက်စွာဖတ်ရှုကြသည် ။ ဘာသာပြန်စာပေ၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်သည် ထက် ကျယ်ပြန့်လာနေသည် ဟု ဆိုနိုင်ပေသည် ။

မြန်မာစာပေတွင် ဂန္ထဝင် ရုရှားစာပေများ အတော်များများကို ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည် ။ တော်စတိုင်း၊ ချက်ကော့၊ ပွတ်ရှကင်၊ တူရ်ဂီးဉက်၊ ဂေါ်ကီ၊ အီလျာအာရင်ဘတ် စသူတို့ ၏ စာများကို ပြန်ဆိုပြီးသား ရှိနေသည် ။

ယခု လင်းဝေမြိုင်ပြန်ဆိုသည့် နီကိုလိုင်းဂိုဂိုးလ်မှာ ကား မြန်မာပြန်ဆိုပြီးသား များများ စားစား မရှိသေး။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ‘တာရာစ်ဘူလ်ဘာ’ တစ်ပုဒ်သာ ရှိသည် ထင်သည် ။ ယင်းစာအုပ်များ လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်က ဘာသာ ပြန်ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ယခုလောက် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ ဂိုဂိုးလ်ကို ကောင်းကောင်း ဖတ်ဖူးကြမည်မဟုတ်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည် ။ ပထမ ကဗျာတွေစပ်သည် ။ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေသည် ။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို မကြိုက်သဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှ လိုက်ဝယ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဝတ္ထုတွေရေးသည် ။ ထင်ရှားသောဝတ္ထုများမှာ ‘သေနေသော ဝိညာဉ်များ’၊ ‘အင်စပက်တော်ချုပ်’ (ယင်းကို စစ်ပြီးစက ဒဲနီကေး သရုပ်ဆောင်ပြီး ဟော်လီဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖူးသည်)နှင့် ယခု လင်းဝေမြိုင် မြန်မာပြန်သည့် ‘ကုတ်ကင်္ကျီ’ ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်သည် ။

ကုတ်အင်္ကျီဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုတိုလည်း မဟုတ်၊ ဝတ္ထုရှည်ဟု လည်း မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂိုဂိုးလ်၏ ‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုလတ်ဟု

ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ခေါ်ကြသည်။

‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်းရယ်လို့ ဘာမျှမရှိ။ ရုံးစာရေးအကကီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်။ နွေနှစ်မိုးမိုးဆောင်းဆောင်း အပေါ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ပြီး ရုံးတက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူရှက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကလေး တစ်ထည်ကို ဝတ်ချင်သည်။ ထိုကုတ်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်နိုင်လျှင် လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ ဖြစ်ပြီဟု ယူဆသည်။ ဂုဏ်ရှိပြီဟု သူထင်သည်။ ယခုမူ သူ့အပေါ်အင်္ကျီ အဟောင်းကလေးကို ကြည့်၍ လူတွေက အထင်သေးကြသည်။ စာရေးကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်လိုက်အောင် သားသားနားနား ကုတ်အင်္ကျီကလေးတစ်ထည်ကိုတော့ သူလိုချင်သည်။ ဤတွင် အကကီးသည် ပိုက်ဆံချေးပြီး အဟောင်းဆိုင်မှ တစ်ပတ်ရစ် ကုတ်အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်ကို ဝယ်သည်။ တစ်ပတ်ရစ် ဆိုသော်လည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီသည် အတော်သားနားသော ကုတ်အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကလေးဝတ်၍ ရုံးစတက်ရသည့် အကကီးအကြောင်းကို စာမျက်နှာ တော်တော်များများ ဖွဲ့ထားသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြပုံ၊ ချီးမွမ်းကြပုံ၊ ထိုအခါတွင် အကကီး ပီတိဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ယူနေပုံတို့ကို ဖွဲ့ဆိုသွားပုံမှာ သွက်လက်ဖျက်လတ်နေသည်။

တစ်ညသော် အကကီးသည် နှင်းတဖွဲဖွဲထဲတွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှ ပြန်လာစဉ် လူပြတ်သည့် ပန်းခြံတစ်ခုနားအရောက် သူ့ ကုတ်အင်္ကျီကို လူဆိုးက ချွတ်လုလိုက်သည်။ အကကီးသည် ချမ်းချမ်းဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို လုသွားသည့်အတွက် အကကီးသည် ရဲသို့တိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရဲက ဘာမျှ အရေးမယူ။ အေးတိအေးစက်

လုပ်နေသည် ။ ဤတွင် မိတ်ဆွေများက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ သွားတိုင်ရန်ပြောသည် ။ ထို့ကြောင့် အကာကီးသည် မရဲတရဲဖြင့် ရဲဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို သွားတိုင်သည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ကို ဟိန်းဟောက် လွှတ်လိုက်သည် ။

အကာကီးသည် နှင်းမုန်တိုင်းထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ ပြန်လာစဉ် အအေးမိပြီး အိပ်ရာထဲတွင် လဲသည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်သဖြင့် အလုပ်ကလေး ပြုတ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည် ။ သို့ဖြင့် အအေးမိသည့် ရောဂါ၊ ကြောက်သည့်ရောဂါဖြင့် အကာကီးသည် မထင်မရှား ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ။

အကာကီး ကွယ်လွန်သွားသည့်နောက် ထိုပန်းခြံအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လှသည့်အဖြစ်များ မကြာမဏ ဖြစ်ပေါ်တတ်သဖြင့် အကာကီး၏ တစ္ဆေက ချွတ်လှသည် ဟု နာမည်ကြီးနေသည် ။

တစ်ညတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အငယ်အနှောင်းအိမ်မှ ပြန်လာစဉ် နှင်းမုန်တိုင်းနှင့်မိသည် ။ ထိုပန်းခြံနားအရောက်တွင် သူ့အကောင်းစား ကုတ်အင်္ကျီကို အလှူခံလိုက်ရသည် ။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ထိုသူမှာ အကာကီးနှင့် တူနေသည် ။ အကာကီးနှင့်တူသည့်လူ ဆိုးက ‘လိုချင်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကလေးရပြီ’ ဟု ဆိုကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည် ။ ထိုနောက်မှ စ၍ ထိုနေရာတွင် ကုတ်အင်္ကျီလှသည့် တစ္ဆေ မရှိတော့ဟု အရပ်သူအရပ်သားများက ပြောကြသည် ။

ဝတ္ထုမှာ ဒါပဲဖြစ်သည် ။

ထိုဝတ္ထုကလေးတွင် ဂိုးဂိုးလဲသည် လူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရုရှားအုပ်ချုပ်

ရေးစနစ်အတွင်းက ဗျူရိုကရေစီစနစ်တို့ အကြောင်းကို ရေးသွားသည်
ကို တွေ့နိုင်သည်။ ။

ဂိုးဂိုးလ်သည် ခေတ်သစ်ရုရှားစာပေကို ထူထောင်သူ၊
ခေတ်သစ်ရုရှားဝတ္ထုရှည်နှင့် ဝတ္ထုတိုတို့ ကို ရှေ့ဆောင်သူဟု ဝေဖန်ရေး
ဆရာတို့ က ဆိုကြသည်။ ။

ရုရှားစာရေးဆရာ ဒေါ့စတိုယက်တကီးက ‘ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
သည် ကုတ်အင်္ကျီမှ ဆင်းသက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည် ’ ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

လင်းဝေမြိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြိုးစား၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင်ချုပ်ပြီး ချိတ်ဆွဲပြသထားလေသည်။ ။

မြသန်းတင့်

* * *

ကျေးဇူးစကား

ရုရှားစာရေးဆရာကြီး နီကိုလိုင်းဂိုဂိုးလ်၏ ဤ ‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုကို ရုရှားဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ကွန်းစတင့်ဂါးနက်၊ ဘားနက်ဂီးလ် တတ်ဂါနေး၊ အင်ဒရူးအာမက်အင်ဒရူးနှင့် မက္ကမီလန်စာအုပ်တိုက်မှ အမည်ဖော်ပြမထားသူ ဘာသာပြန်ဆရာတို့ က အသီးသီး ပြန်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ။ ဤမြန်မာပြန်သည် နောက်ဆုံးပြန်ဆိုချက် ဖြစ်သည့် အင်ဒရူးအာမက် အင်ဒရူး၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မူကို မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ၁၀နှစ်ကျော်က ကရင်ပြည်နယ် ဘားအံကောလိပ်မှ အပြန် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့် ဤစာမူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ ပြန်လည်ပေးအပ်ကူညီခဲ့သူ အင်းစိန်မှ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာ ကိုကြည်နိုင်၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်ဘာသာပြန်အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ဦးချစ်မောင်၊ ဘာသာပြန်ဆိုချက်ကို တိုက်ဆိုင်ဖတ်ရှုပြီး စာအကျအပေါက်များ နှင့် ချို့ယွင်းချက်အချို့ကို ထောက်ပြအကြံဉာဏ်ပေးခဲ့သော မိတ်ဆွေ ကိုခင်မောင်စိုး (ရေနီ)၊ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးသူ မိတ်ဆွေကိုကြည်ဆွေ၊ အမှာ စာ ရေးသားချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည့် ဆရာမြသန်းတင့်နှင့် အစစ ကူညီခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ ။

လင်းဝေမြိုင်

* * *

ကုတ်အင်္ကျီ

ဌာန၊ အဘယ်ဌာနဟူ၍ ထိုဌာနအမည်ကို ဖော်ပြ မပြောလိုတော့ပါ။ ရုံးဌာနအဖွဲ့အစည်းတို့ လောက် စိတ်ပျက်ဒေါသ ဖြစ်စရာ ကောင်းသည့် အရာသည် လောကတွင် မရှိတော့။ ရုံးအဖွဲ့အစည်းမှန်သမျှ အားလုံးသည် ပုတ်ထဲက သည် ပဲချည်းပင်။

ယနေ့ကာလတွင် ရုံးအဖွဲ့အစည်းအားလုံးသည် မိမိတို့ ကို စော်ကား နေကြသည် ဟု လူတိုင်း ယူဆနေကြသည် ။ မကြာသေးမီက ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်က အထက်ကို တိုင်စာတစ်စောင် တင်သည် ဟု သိရသည် ။ မြို့အမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ တိုင်စာတွင် ရုံးဌာနများ သည် အဖတ်ဆယ်၍ မရတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီး နာမည်ပျက် နေပြီဟု သူက ဆိုထားသည် ။ တိုင်စာက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အလား မှတ်ရသည် ။ ရေးထားသည့် စာရွက်တွေကလည်း မနည်း။ စာ ၁၀ မျက်နှာလောက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ရဲအရာရှိများ သောက်စားမှုးယစ်နေကြပုံကို အထောက်အထားများ ဖြင့် ဖော်ပြထားသည် ။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာ မဖြစ်ချင်သဖြင့် ထိုဌာနကို တစ်ခုသောဌာနဟု ပင် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

အဆိုပါ တစ်ခုသောဌာနတွင် စာရေးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည် ။ လူကတော့ ဘာမျှ လွမ်းလောက်။ စာဖွဲ့လောက်စရာ မရှိ။ အရပ်ပုပု၊ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင် ဖွာလန်ကြ၊ မျက်

စိက မှန်တိမှန်မှား၊ သည် ကြားထဲ ထိပ်ကပြောင်ပြီး ပါးရေက တွန့်လိုက်ချေသေးသည် ။ အသားအရေက ပီတာစဘတ်ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရသည့် အသားအရေမျိုး ဖြစ်သည် ။ နီစပ်စပ်။

သူ၏ ရုံးအဆင့်မှာ စာကူးစာရေးကြီး ဖြစ်သည် ။ စာရေးဆိုသည့် လူစားမျိုးမှာ ပြန်မလှန်နိုင်ကြသူများကိုသာ ဖိထောင်းတတ်သည့် စာရေးဆရာများ ရေးချင်သလို ရေးသမျှကို အမြဲခေါင်းငုံ့ခံကြရသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည် ။ သူတို့ မျိုးရိုးမှာ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေဆိုသည့် ရှူးဖိနပ်အကောင်းစားများကို စီးလေ့ရှိသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးများ ဖြစ်သည် ။

သူ့အမည်က အကာကီး ဖြစ်သည် ။ ဖခင်က အကာကီး ဖြစ်၍ သားအကာကီး ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ အကာကီးဆိုသည့် သူ၏ အမည်သည် စာဖတ် သူအဖို့ အဆန်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ စိမ်းလျှင်လည်း စိမ်းနေမည်။ သို့သော်လည်း သည် အမည်နာမသည် တမင်အဆန်းထွင်ပြီး မှ ညှိခေါ်ခဲ့ရသော အမည်မဟုတ်။ အခြားအမည်ကို ရှာမတွေ့၍ မှ ညှိခေါ်ခဲ့ရသောအမည် ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော် အမှတ်မမှားဟု ဆိုလျှင် အကာကီးကို မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့အကုန် ၂၃ ရက်နေ့အကူးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည် ။ ဖခင်က အစိုးရရုံးစာရေးကြီးဖြစ်ပြီး မိခင်က သဘောမနော အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည် ။ အကာကီးကို ခေါင်းကိုင်မိဘ အီဗန်ယာရောရှကင်နှင့် အီရီနာတို့ က ရေနစ်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည် ။ ယာရောရှကင်သည် ရုံးအုပ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အီရီနာက ရဲအရာရှိကတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အီရီနာသည် မိန်းမပီသသူ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

အကာကီး၏ ခေါင်းကိုင်မိဘများ သည် အကာကီး၏ အမေကို မိုးချိုး

ယပ်စ်၊ ဆောဆီးယပ်စ်နှင့် ဟိုဒဇော်ဟူသော အမည်သုံးမျိုးထဲက ကြိုက်
ရာတစ်ခုကို အရွေးခိုင်းသည်။ ။ ဟိုဒဇော်ဟူသော အမည်သည် အာဇာနည်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အမည် ဖြစ်သည်။ ။ "ဘယ်လိုနာမည်ကြီးတွေမှန်းလဲ
မသိဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူး" ဟု အကာကီး၏ အမေက စိတ်တိုင်းကျပါစေ
တော့ဟု ဆိုကာ ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်ကြပြန်သည်။ ။ စထရစ်ဖီ
လယပ်စ်၊ ဒူလီယပ်စ်နှင့် ဗရာချာဆီးယပ်စ် ဟူသော အမည်များကို တွေ့
ရသည်။ ။

"စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ ဒီနာမည်တွေကို ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။ ဗ
ရာဒတ်တို့၊ ဗရာချာဆီးယပ်စ်တို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေက---"

နောက်ထပ် ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်ကြပြန်သည်။ ။ ပက်ဘ
ဆီကာချီးယတ်နှင့် ဗက်ချာတီဆီးယတ် ဟူသည့် အမည်နှစ်ခုပေါ်လာပြန်
သည်။ ။

"သိပြီ၊ သိပြီ သည် လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ သူ့အဖေက အကာကီး
ဆိုတော့ သူ့နာမည်ကိုလည်း အကာကီးလို့ ပဲ မှ ညှိခေါ်လိုက်ကြတာပေါ့
။ မကောင်းဘူးလား" ဟု ကလေးအမေက ဆိုသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် အကာ
ကီးဟူသောအမည် သူ့မှာ တွင် လာခဲ့တော့သည်။ ။

အကာကီးကို ရေနစ်မင်္ဂလာပြုလုပ်သောအခါ တစ်နေ့တွင် စာကူး
စာရေးကြီး ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်သိခဲ့၍ လား မသိ။ မျက်နှာတစ်နှုတ်
တမဲ့မဲ့ဖြင့် ငိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ထို့ကြောင့် အကာကီးဟူသော အမည်
သည် အခြားနာမည် ရှာမရ၍ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါက သည် ဌာနထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။
ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေက သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သည် ဆိုသည်
ကိုလည်း ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြတော့။ ။

ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အရာရှိ အကြီးအကဲတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး ပြန်ပြောင်းသွားခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် အကားကီးဘဝမှာ စာကူးစာရေးကြီးဘဝနှင့် ဤနေရာ၊ ဤဌာနတွင် ပင် အရိုးထုတ်၍ နေဆဲ။ မပြောင်းမလဲ ရှိမြဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများက သူ့ကို မွေးလာကတည်းက ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီအစုတ်ဝတ်ပြီး စာကူးစာရေးလုပ်ဆို လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာသူ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြခြင်းပင်။

ရုံးတွင် သူ့ကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ လေးစားရုံသေခြင်း မရှိကြ။ ရုံးထဲသို့ သူဝင် လာပြီဆိုလျှင် တံခါးစောင့်လောက်ကပင် ထိုင်ရာမှ မထပေးတတ်ကြ။ သူ့ကို ယောင်၍ မျှပင် မော်မကြည့်တတ်ကြ။ အခန်းထဲသို့ ယင်တစ်ကောင် ဝင်လာသလောက်ပင် သဘောထားလေ ရှေ့သလားမသိ။ သူ့အထက်က ရုံးအရာရှိအကြီးအကဲတွေကလည်း သူ့ဆိုလျှင် အာဏာတပြပြနှင့် အပေါ်စီးဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြသည် ။ မောက်မောက်မာမာ ပြောတတ်ကြသည် ။ အရာရှိအချို့ကဆိုလျှင် "ဒီစာကူးပေးစမ်းကွာ" ဟု လောက်ပင် မပြောတော့။ သူ့ရှေ့သို့ စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လာချသွားတတ်ကြသည် ။ သူ့ကလည်း တကယ့်လူ၊ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး လှမ်းကောက်ယူသည် ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါက လာချပေးသွားသည် သူ မသိ။ ခိုင်းခွင့်ရှိသူက လာခိုင်းသွားလေသလား ဟု ပင် သူမတွေး။ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခါတည်း ကောက်ယူကာ ချက်ချင်းပင် ကူးရေးလေတော့သည် ။

ခပ်ငယ်ငယ် စာရေးပေါက်စများကလည်း သူ့ကို မရိုသေကြ။ စကြပြောင်တတ်ကြသည် ။ သူ့အကြောင်းကို သူ့ရှေ့မှာ ပင်ထားပြီး လုပ်ဇာတ်တွေခင်းကာ ပြောလားဆိုလား လုပ်ကြသည် ။ အသက် ခုနစ်ဆ

ယ်အရွယ်ရှိ သူ့အိမ်ရှင် အဘွားကြီးက သူ့ကို ရိုက်နှက်လေ့ရှိသည့်အကြောင်း၊ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ယူမည်လဲဟု မေးသည့်အကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း စာရေးများ သည် စက္ကူစုတ်များကို အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဆုတ်ဖြုတ် နှင်းတွေကျနေပြီဟု ဆိုကာ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကြဲချချင်ကြဲချပြီး နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ ပြုတတ်ကြသည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်လိုပင် နောက်ပြောင်ကျီစားကြသော်လည်း အကာကီးကမူ စကားတစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှပင် မဆို။ မတုံ့ပြန်။ သူ့ပုံက သူ့အနားတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိလေသည့်ဟန်။ သူ့အလုပ်ကို သူကျုံးရန်း၍ လုပ်မြဲ။ ဆူဆူညံညံသံတွေကြားထဲကပင် စာကူးမြဲ။ စာကူးလည်း ဘယ်တော့မျှ မမှား။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် နောက်ပြောင်ပြီး ရေးကူးနေသောလက်ကို လာရောက်ဆွဲဟန့်တားလေမှ သူက "အသာနေစမ်းပါ၊ မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ " ဟု လောက်သာ ဆိုတတ်မြဲ။

တစ်ကြိမ်တွင် ရုံးကို အသစ်ရောက်လာစ လူသစ်စာရေးပေါက်စတစ်ယောက်က သူ့ကို ရောက်ရောက်ချင်းဆောက်နှင့်ထွင်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ နောက်တော့ နောင်တော်ကြီးများ ၏ ထုံးကို နှလုံးမူပြီး အကာကီးကို နောက်ပြောင်လားလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စာကူးနေသည် ပင်ရပ်သွားသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ လူကောင်းသူကောင်းတွေဟု သူတစ်ချိန်က ထင်ထားခဲ့သော ကျန်လူများကိုပါ သူ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ။ စိတ်ပျော်ကိုယ်ပျော် ဖြစ်နေသော အချိန်များမှာ ပင် သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်မြင်ယောင်၍ နေမိတော့သည်။ ။ "အသာနေကြစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှောင့်ယှက်ချင်တာလဲ"၊ "ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုအရွယ်ပါ" ဆိုသည့် သူ့ပြောခဲ့သော စကားသံများကို နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်၍

နေမိတော့သည်။ ။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ကောက်
ကျစ်နေကြသည် ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ ရက်စက်ရိုင်းစိုင်း ရုန့်ရ
င်းကြမ်းတမ်းမှုတွေကို ဖုံးဖိလိမ်ညှာပြီး လူကောင်းသူကောင်း ယောင်
ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သူ သဘောပေါက်၍ သွားတော့သည်။ ။

အကကီးလို ဘဝတစ်ခုလုံးကို အလုပ်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားနိုင်သ
ည့် လူမျိုးကို ရှာတွေ့ဖို့ ဆိုသည် မှာ စင်စစ်မလွယ်ကူ။ ရှာမှ ရှားဘိခြင်း။
သူသည် အလုပ်ကို အသိစိတ်ဓာတ်အပြည့်ဖြင့် လုပ်သူ။ အလုပ်ကို ချစ်
သူ။ သံယောဇဉ်ကြီးသူ။ စာကူးနေသည့် အခါမျိုးတွင် သူ့မျက်နှာသည်
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အရိပ်အယောင်တွေ ယှက်ဖြာ၍ နေတတ်သည်။ ။ သူ
သဘောကျစာမျိုးကို တွေ့လိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ့မှာ တခစ်ခစ်ရယ်မော၍ မ
ဆုံး။ မျက်တောင် တခတ်ခတ်၊ နှုတ်ခမ်း တရွရွ၊ စာရွက်ပေါ်မှ သူရေး
ကူးနေသော စာလုံးများကို သူ့မျက်နှာတွင် ကြည့်ပြီးဖတ်လျှင်ပင် ရနိုင်မ
လား မှတ်ထင်ရသည်။ ။

အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်သလောက်သာ
ရာထူးတိုးကြစတမ်းဆိုလျှင် အကကီးသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလော
က်အောင်ပင် ရာထူးများ တက်နေလောက်ပြီ။ ရုံးအုပ်ကြီးအဆင့်လော
က်တော့ အနည်းဆုံး ရောက်နေလောက်ပြီ။ သို့သော်လည်း အကကီး
တစ်ယောက် အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်၍ ရရှိသောအမြတ်ရလဒ်
မှာ အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက်ထိုးစရာ ပင်အပ်ချောင်းများ နှင့် ခါးနာရခြင်း
သာ အဖတ်တင်လေသည်။ ။

အကကီးကို ဘယ်သူကမျှ ဂရုစိုက်စောင့်မကြည့်ရှုခဲ့ခြင်းမရှိဟု
တော့ မဆိုနိုင်။ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ကမူ စောင့်မကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသည်
။ ထိုအကြီးအကဲသည် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူဖြစ်၍ အကကီး

တစ်ယောက် ရုံးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည် ကို ထောက်ထားပြီး အကာကီးကို ယခုလက်ရှိအလုပ်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို တိုးမြှင့်ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ။ ထိုလုပ်က အခြားရုံးသို့ ပို့မည့် အစီရင်ခံစာများကို အမျိုးအစားခွဲရုံ၊ ခေါင်းစီးပြောင်းရုံ၊ အမည်ပြောင်းရုံဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်မှာ အကာကီး အဖို့ ခဲရာခက်ဆစ် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဖြစ်၍ နေသည်။ ။ ချွေးဒီးဒီးကျ လုပ်နေရသည်။ ။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် အကာကီးသည် နဖူးမှ ချွေးကိုသုတ်ကာ-

"မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ စာကူးတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ကျုပ်ပြန်လုပ်ပါရစေတော့..." ဟု ဆိုကာ သွားပြောသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး အကာကီးသည် စာကူးသည့်အလုပ်ကိုပဲ တစ်သက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ ရိုးမြေကျ လုပ်သွားလေတော့သည်။ ။ စာကူးသည့် အလုပ်မှ တစ်ပါး အခြားအလုပ်ဟူသည် သူ့အဖို့ ဤလောကကမ္ဘာတွင် မရှိတော့ပြီ။

အကာကီးသည် အဝတ်အစားကိုလည်း ဂရုစိုက်သည့် လူစားမဟုတ်။ ။ နဂိုက အစိမ်းရောင် သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ယခုတော့ အရောင်များ ပင် ပြယ်လွင့်ကာ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ အင်္ကျီကော်လံမှာ လည်း တိုနံနံ ကျဉ်းကျပ်ကျပ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ သူတကာထက်ထူးပြီး ပိုရှည်သည် လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက်နှင့် အင်္ကျီကော်လံတိုနံနံ ဖြစ်နေသဖြင့် လည်ပင်းမှာ ရှည်ငေါထွက်နေတော့သည်။ ။ ကော်ပတ်ရပ်ရောင်းသည့် ဈေးသည် များ ခေါင်းပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ကြောင်ရုပ်ကို တင်လာသည့် နှယ်။ အကာကီးပုံက လာလိုက်လျှင် လည်ပင်း တလှုပ်လှုပ်။ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်။

အကာကီး၏ ကုန်အင်္ကျီတွင် ကောက်ရိုးမျှင်လိုလို၊ အပ်ချည်မျှင်လို

လို အမျှင်တစ်စ အမြဲကပ်ငြိနေတတ်သည် ။ အကာကီးကလည်း အမှီ
ကံသရိုက်များ လှမ်းပစ် သွန်ကြဲလေ့ရှိသော အိမ်ပြတင်းပေါက်များ
အောက်မှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဖြတ်ကူးတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်
လည်း သူ့ဦးထုပ်တွင် ဖရဲသီးခွံလိုလို အမှီကံစတွေ အမြဲလိုလိုကပ်ပါ
လာခြင်းဖြစ်သည် ။

အကာကီးသည် လမ်းထဲတွင် ဘာတွေ ဘယ်လောက်ပင် ဖြစ်နေဖြစ်
နေ ဘယ်တော့မျှ လှည့်ကြည့်သူမဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ သည်
နေရာတွင် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စာရေးတွေနှင့် ကွာလှသည် ။ ထိုလူများ
က မျက်စိအလွန်လျင်သည် ။ အကင်းပါးကြသည် ။ မြင်တတ်လိုက်သ
ည် မှာ ကလည်း ပြောစရာမရှိတော့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာ
သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် ဘောင်းဘီကြယ်သီးစေ့ပြုတ်နေသ
ည် မှ အစ စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ မဲ့ပြီးပြီးတတ်၊
ကဲ့ရဲ့ စကားဆိုတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။

အကာကီး၏ မျက်လုံးများ သည် တစ်ခုခုအပေါ်တွင် အမြဲစူးစိုက် ကျ
ရောက်နေတတ်သည် ။ ရှင်းလင်းညီညာပြီး သေသပ်လှပသော သူ့လက်
ရေးတွေ၊ သူ့စာလုံးတွေက လွဲလျှင် သူသည် ဘာကိုမျှ မမြင်။ လမ်းပေါ်
တွင် လျှောက်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း ရထားလုံးမှ မြင်းနှင့် တိုးတိုက်မိမှ
သူ့မျက်နှာပြင်ကို လေစိမ်းရုတ်တရက်ဖြတ်တိုက်လေမှ စာလုံးများ ၊
မျဉ်းကြောင်းများ အတွင်း၌ မရှိဘဲ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ရောက်နေ
သော သူ့အဖြစ်ကိုသူ သတိပြုမိတတ်သူ ဖြစ်သည် ။

အကာကီးသည် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ ဂေါ်
ဖီစွပ်ပြုတ်ကို အငမ်းမရသောက်သည် ။ ပြီးလျှင် အမဲသားနှင့် ကြက်သွ
န်ကို တမြို့မြို့ဝါးသည် ။ အရသာ ချိုသည် ၊ ခါးသည် သူ မသိ။ ယင်

ကောင်တသောသောနှင့်ပင် ရီသမျှအစာကိုစားသည်။ ဗိုက်ပြည့်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲမှ ထသည်။ ပြီးလျှင် မင်အိုးကိုဆွဲကာ ရုံးမှ ယူလာသော စာရွက်များကို ထုတ်ပြီး ကူးရေးလေတော့သည်။ သည် လိုမှ ရုံးကိစ္စကူးရေးစရာ ဘာမျှ မရှိတော့ဟု ဆိုလျှင် သူစိတ်ကူးပေါက်ရာ ရောက်တတ်ရာရာများကို ရေးကူးနေတော့သည်။ သို့သော် သူရေးကူးလေ့ရှိသော စာများမှာ မူ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ထံ တင်ပြရမည့်စာများ ဖြစ်နေတတ်သည်။

* * *

ဝိတာစဘတ်မြို့၏ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်းမှောင်ပြာလာသည့်အချိန်တွင် ရုံးသူရုံးသားများ သည် ညစာကို ဗိုက်ပြည့်နံကား စားသောက်ကြတော့သည်။ ။ ဝင်ငွေကောင်းသူက ကောင်းသလို၊ ဝင်ငွေနည်းသူက နည်းသလို ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ့်စရိုက် စားသောက်ကြသည်။ ။ အလုပ်အားချိန် ၊ ရုံးအားချိန်၊ နားနေချိန်၊ အပန်းဖြေချိန် ရသမျှ အချိန်လေးကို လုပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြသည်။ ။ အချို့က ဇာတ်ရုံကပွဲရုံ၊ အချို့က လမ်းလျှောက်၊ အချို့က ချောချောလှလှကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ ။ အချို့က အားလပ်သည့်ညနေခင်းတွင် သူတို့ ရုံးမှ အချော်အလှဆုံး စာရေးမလေး အကြောင်းကို မစားရဝခမန်းပြောရင်း အချိန်ကုန်လွန်တတ်ကြသည်။ ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း စာရေးများ ၏ အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြသူများက လည်ပတ်ကြသည်။ ။ စာရေးများ ၏ နေအိမ်ကများ သောအားဖြင့် လေးထပ်တိုက်။ ငါးထပ်တိုက်။ အိပ်ခန်းနှင့် မီးဖိုက တစ်ဆက်တည်း။ အချို့စာရေးအိမ်များ သည် အပြင်သို့ထွက်ပြီး မစားမ

သောက်၊ မသုံးမစွဲ၊ မပျော်ပါးဘဲ ခြစ်ခြုတ်ပြီး ဝယ်ယူထားသော မီးအိမ်များ ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အိမ်ရှေ့တွင် အလှထုတ်၍ ပြထားတတ်ကြသည် ။ စာရေးအချို့ကမူ တစ်ယောက်ယောက်၏ အိမ်တွင် လူစုပြီး ဖဲဝိုင်းထောင် ကစားကြသည် ။ အချို့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သူ၊ အချို့က မုန့်စားသူ၊ ဖဲကစားရင်း ဆေးတံရှည်ကြီးများကို ခဲပြီး ဖွာသူက ဖွာနေတတ်ကြသည် ။ မီးခိုးက တထောင်းထောင်း၊ အထက်လူကြီးတွေ အကြောင်း မကောင်းပြောသူက ပြောသည် ။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဟု ဆိုလျှင် ရှေးရှေးကအကြောင်း ရယ်ချွန်းဖတ်ချွန်း ပုံတိုပတ်စများကို ပြောချင်ပြောနေတတ်ကြသည် ။

သူတကာတွေ ပျော်နေကြသော်လည်း အကာကီးတစ်ယောက်မှာ မူမပျော်နိုင်၊ မပါးနိုင်။ စုစုဝေးဝေး လူအုပ်ထဲတွင် သူ့ကိုတွေ့နိုင်ခဲ့ဘိ၊ မြင်နိုင်ခဲ့ဘိခြင်း။

အကာကီးသည် အားရပါးရ စာကူး၍ ပြီးစီးပြီဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ထံသို့ရောက်လာမည့် စာများကို မျှော်ကိုးရင်း အိပ်ရာဝင်တော့သည် ။ တစ်နှစ်လျှင် ရှုဘယ်ငွေ လေးရာသာရသော ရုံးစာရေးတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဤသို့ပင် စီးပျော့၍ နေတော့၏။ သူကတော့ သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်၍ နေသည် ။ ကျန်လူများ ၏ ဘဝမှာ လည်း အပြောင်းအလဲ ရှိလျှင်ရှိ မရှိလျှင် ဤပုံအတိုင်းပင် စခန်းသွားနေကြရတော့မည်ပင်။

* * *

ပီတာစဘတ်တွင် တစ်နှစ်လျှင် ရှုဘယ်လေးရာသာ ဝင်ငွေရှိသော

စာရေးစာချီများကို နှိပ်စက်နေသော အရာတစ်ခုရှိနေသည် ။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အအေးဒဏ်ပင် ဖြစ်သည် ။ အချို့လူတွေကတော့ အအေးသည် ကျန်းမားရေးအတွက် ကောင်းသည် ဟု ဆိုကြသည် ။ မနက် ၈ နာရီနှင့် ၉ နာရီ အချိန်အတွင်းဆိုလျှင် လမ်းအတိုင်းသည် ရုံးသွားရုံးလာများ နှင့် ပြည့်နှက်၍ နေတတ်သည် ။ ထိုအချိန်ရောက်လျှင် နှင်းတွေက တသဲသဲ ကျစပြုတော့သည် ။ ရာသီဥတုအေးလာလိုက်ပုံကလည်း အနွေးထည်ဝတ်နိုင်သူ အရာရှိကြီးများ ပင် ခေါင်းတစ်စစ်ကိုက်ပြီး မျက်ရည်းပိုးပေါက်ပေါက် ကျသည် အထိ ခံစားရသည် ။ အနွေးထည်ကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်ကြသည့် အောက်ဆုံးအလွှာမှ ရုံးစာရေးများမှာ မူ ချုပ်ရိုးပြေပြုတ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်ပြီး ကိုယ်ကိုခြုံ၍ ရုံးရောက်သည် အထိ ပြေးလွှားသုတ်ခြေတင်ကြရတော့သည် ။

စာရေးများ သည် ရုံးသို့ရောက်လျှင် တံခါးစောင့်၏ အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ကာ သွေးပူအောင် ခုန်ကြရသည် ။ ထိုအခါကျမှ ပင် နှင်းခဲများ နှင့်အတူ အေးခဲ၍ သွားခဲ့သော သူတို့ ၏ အရည်အသွေးနှင့် စွမ်းရည်သတ္တိများ လည်း ပြန်ပေါ်လာကြရတော့သည် ။

အကာကီးလည်း သူများ တကာတွေလိုပင် အအေးဒဏ်မှ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်သမျှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့သော်လည်း နောက်ကျောနှင့် လက်မောင်းနေရာတို့ တွင် တစ်စစ်ကိုက်ခဲနေသည် ကို သတိထားမိလာသည် ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကိုသူပြန်၍ ကြည့်ရှုမိသောအခါ ပခုံးနှင့်ကျောဘက်တွင် အပေါက် နှစ်ပေါက် သုံးပေါက် ပေါက်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ အင်္ကျီနှင့်ပင် မတူချင်တော့။ ဇာပဝါပါးပါးစလိုဖြစ်

နေချေပြီ။ အင်္ကျီကဟောင်းလှ အိုလှပြီ။ ပါးလိုက်သည် ကလည်း ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်ရလေမည်လား မှတ်ရသည် ။ အတွင်းခံလိုင်နင်စများ ပင် ပြေလျက်ရှိနေပြီ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ထိုသို့ စုတ်ပြတ်နေသောကြောင့်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများက ပြော င်လှောင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ အင်္ကျီမှာ ကုတ်အင်္ကျီဟု ပင် ခေါ်ချင်စရာ မ ကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ကျီအိုကြီးများ ဟု ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ အင်္ကျီခပ်ဆန်းဆန်း။ ကော်လံကိုဖြတ်၍ အပေါက်အပြများကို ဖာထေးထားရသဖြင့် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုလိုက်လာသည် ။ ဖာ ထေးခိုင်းရသည့်အလုပ်ကလည်း အပ်ချုပ်သမားများ အဖို့ အော့ကြော လန်လှသည့် အလုပ်ဖြစ်သည် ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင် လှပြီ။

သူ့အင်္ကျီမှ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်အနာအဆာများကို တွေ့ရသောအ ခါ အကာကီးသည် အင်္ကျီကိုအပ်ချုပ်သမား ပက်ထရိုဗစ်ထံသို့ယူသွားမ ည့်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည် ။ ပက်ထရိုဗစ်ကားသုံးထပ်တိုက်ခန်း တွင် နေသူဖြစ်သည် ။ လူက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်။ ကျောက်ပေါက်မာသ က်သက်။ ရုံးစာရေးများ ၏ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်း မှန်သမျှတို့ ကို ပြင်ချုပ်ပေးသည့်နေရာတွင် သူ့ နာမည်ကြီး ဖြစ်သည် ။ မူးမနေသည့်အခါမျိုး၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေသည် အခါမျိုး တွင် ကောင်းကောင်း ပြင်၍ ချုပ်ပေးတတ်သည် ။

အပ်ချုပ်သမားအကြောင်းကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့လည်း မလုပ် လိုလှပါ။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ အကြောင်းကို ဖော်ပြရသည် မှာ ထုံးစံဖြစ်နေ၍ ဤ နေရာတွင် ပက်ထရိုဗစ်အကြောင်းကို ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကနဦး က ပက်ထရိုဗစ်၏ အမည်မှာ ဂရီဂေါရီ ဖြစ်သည် ။ မြေကျွန်တစ်ယော

က်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ မြေကျွန်ဘဝမှ လွတ်လာသောအခါ သူ့အမည်ကို ပ
က်ထရီဗစ်ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည် ။ ပက်ထရီဗစ်သည် အရက်ကို
လည်း အလွန်အကျွံသောက်သူ ဖြစ်သည် ။ နေ့ကြီးရက်များ ပင် မရှောင်
တတ်။ အစကတော့ နေ့ကြီးရက်ကြီးများ ဆိုလျှင် မသောက်ဘဲ သူရှောင်
သေးသည် ။ နောက်တော့မှ မနေတော့။ တောက်လျှောက် ကြိတ်တော့
သည် ။ သည် နေရာမှာ တော့ ပက်ထရီဗစ်သည် ဘေးဘိုးများ ၏ ခြေရာ
ကို နင်းသူ ဖြစ်သည် ။

ပက်ထရီဗစ်သည် မိန်းမနှင့်ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ‘ ဟ တိတ္ထိမ၊ ဂျာမန်မ’
ဟု အော်ဆဲတတ်သည် ။ ပက်ထရီဗစ်၏ ဇနီးသည် ဦးထုပ်အမြဲဆောင်း
လေ့ရှိသည် ။ ရုပ်ကတော့ မလှ။ လူတွေကမူ သူမကို လမ်းမှာ တွေ့လျှင်
လှည့်ကြည့်ပြီး အသံသေးအသံကြောင်များ ဖြင့် ဟစ်အော်သွားတတ်ကြ
သည် ။

အကာကီးသည် ပက်ထရီဗစ်၏ အခန်းလှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့
သည် ။ လှေကားတွေက ရွံ့ဗွက်ရေဗွက်ထဲ တရွဲရွဲ။ ဇဝက်သားနံ့က တ
ထောင်းထောင်း ထနေသည် ။ မျက်စိထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ပီတာစ
ဘဘတ်၏ အိမ်နောက်ဖေးလှေကားများ တွင် သည် အနံ့က အမြဲနံ့မြဲ။
သင်းထုံတတ်စမြဲ။

အကာကီးသည် လှေကားထစ်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း တက်လာရင်း
သူ့ကုတ်အင်္ကျီပြင်ခကို ပက်ထရီဗစ်က ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှတောင်းမည်လဲ
ဆိုသည် ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည် ။ စိတ်ထဲမှ လည်း နှစ်ရှုဘယ်ထက်ပိုမ
ပေးဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။

ပက်ထရီဗစ်၏ အိမ်တံခါးမှာ ဖွင်းထားလျက်။ သူ့မိန်းမက ငါးဟင်း
ချက်နေသည် ။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးခိုးလုံးများက အလိပ်လိုက်

တက်နေသည် ။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ အကာကီးသည် မီးဖိုချောင်အခန်းတံခါးကို ဖြတ်လျှောက်၍ လာခဲ့သည် ။ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသူ ပက်ထရိုဗစ်၏ မိန်းမကို သူမတွေ့။ မြင်လည်း မမြင်။ အခြားအခန်းဘက်ကို သူလျှောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လေမှ ပင်မောင်မင်းကြီးသား ပက်ထရိုဗစ်ကို သစ်သားစားပွဲကြမ်းကြီးပေါ်၌ အမြဲနို့သားထိုင်လျက် တွေ့ရလေတော့သည် ။ ခြေနစ်ချောင်းကို ချိတ်ထားပုံက တကယ့် တူရကီမှူးကြီးမတ်ကြီးများ ပုံနှယ်၊ အကျအန။

ပက်ထရိုဗစ်ကို မြင်မြင်ချင်း အကာကီး အဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား သူ၏ ကြီးမားသော ခြေချောင်းများ ပင်။ ခြေသည်းတွေက လိမ်ကောက်ကောက် ၊ လိပ်ကျောကုန်းလို ထူခေါက်ခေါက်။ မာကလည်း မာကျောပုံရသည် ။ လည်ပင်းတွင် ပိုးနှင့်ချည်ကို လိမ်ကျစ်ထားသည့် ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းကို စွပ်ထားသည် ။ ခူးနှစ်လုံးပေါ်တွင် အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ကို လွှားထားသည် ။ မည်းမှောင်သော အခန်းအတွင်းတွင် ပက်ထရိုဗစ်သည် အပ်ပေါက်ကို ထိုး၍ နေသည် ။ အပ်ချည်မျှင်ကို စမ်းထိုးရင်းသူသည် တစ်ယောက်တည်းဒေါပွ၍ နေတော့သည် ။

"အပ်ချည်ကြိုးကလည်း ကွာ၊ ချီးမှ ပဲ၊ တပ်လို့ ကို မရဘူး။ ငါ့ကိုသက်သက်နှိပ်စက်နေသလားမသိဘူး။ မအေ..."

ပက်ထရိုဗစ် ဒေါပွနေချိန်တွင် သူ ရောက်လာမိလျက်သား ဖြစ်နေသဖြင့် အကာကီးသည် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျ၍ သွားမိသည် ။ ပက်ထရိုဗစ်ကား ခပ်ပေါက်ပေါက် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေချိန်မျိုးတွင်းစကားပြောလို့ ဆိုလို့ အင်မတန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည် ။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဈေးစကားပြောလျှင် အလွန်အဆင်ပြေသည် ။ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိတတ်သည် ။ အကာကီးကိုပင် သူက ပြန်ပြီး တရိတသေ ကျေးဇူးတင်စ

ကား ပြောလိုက်ဦးမည်။ နောက်ပိုင်းမှ မူးနေ၍ လျော့တောင်းလိုက်တာ ပါ။ ထပ်ပေးပါဟု ဆိုဦးမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မူ ငွေဆယ်ကိုပက်လောက်တော့ ထပ်ပေးရတတ်သည်။ ။

သို့သော် ပက်ထရီဗစ် မူးမနေသည့် အချိန်မျိုးနှင့် သွားတိုးလျှင်ကား မလွယ်။ ပက်ထရီဗစ်သည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သည်။ ။ ပြောရဆိုရသည် မှာ အင်မတန်လက်ပေါက်ကတ်သည်။ ။ တောင်းလိုက်သည့်ဈေးက မိုးထိုးနေတတ်သည်။ ။ တရားလွန် ဖြစ်တတ်သည်။ ။ အကာကီးကလည်း ဤသည် ကို မသိမဟုတ်။ သိသည် ပင်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာရုံသာပင်။

ယခု အကာကီး ပက်ထရီဗစ်ကို မြင်လိုက်ချိန်တွင် ပက်ထရီဗစ်ကား အကောင်းသားပကတိ။ အရက်သောက်၍ မထား။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ သူ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် သူ နောက်ကျသွားရသည်။ ။ ဆုတ်၍ မရတော့။

ပက်ထရီဗစ်သည် အကာကီးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ အကာကီး၏ နှုတ်က ရုတ်တရက်ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ။

"ပက်ထရီဗစ်"

"လာဗျာ" ဟု ပက်ထရီဗစ်က ဆိုသည်။ ။ မျက်စိအစုံက အကာကီး၏ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ ဘာပစ္စည်းများ ပါလိမ့်။

"ဒီလိုဗျ ပက်ထရီဗစ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာပဲဗျာ၊ လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ အဲ...ဟိုဟာ"

အကာကီးသည် စကားကို ဟိုတစ်စသည် တစ်စ အမြီးအမောက်အဆီအငေါ်မတည့် ပြောနေတော့သည်။ ။ စကားတစ်ခွန်းကို လေးလေးန

ကံနက် ပြောရတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သည် လိုပင် တစ်ပိုင်းတစ်စတွေ တန်းလန်းတွေနှင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ "ဒါက ဒီလိုပါ။ ဆိုလိုတာက" ဟူသော စကားတွေနှင့် လုံးချာရိုက်နေတတ်သည်။ ဆုံးအောင် ဆက်မပြောတတ်တော့။ ပြောရမည်းစကားလည်း မေ့သွားတော့သည်။ ။

"အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ" ဟု ပက်ထရိုဗစ်က မေးသည်။ ။ ပြောရင်းအကာကီး၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို သူ၏ တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ။ အင်္ကျီကော်လံ၊ လက်၊ နောက်ကျော၊ ခါးနှင့် ကြယ်သီးပေါက်များ။ ။ ဒါသည် သူ့အလုပ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း အပ်ချုပ်သမားများ လုပ်နေကျအလုပ်။

"ဒီလို ပက်ထရိုဗစ်ရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီဗျာ၊ ကောင်းတော့ အကောင်းကြီးပဲ ရှိပါသေးရဲ့ ၊ အဲ နည်းနည်း ညစ်ပတ်နေလို့ အစုတ်ပုံတော့ ပေါက်နေတယ်ဗျာ၊ နောက်ကျောဘက်မှာ နည်းနည်းပေါက်ပြဲနေတယ်။ ဒီဘက်ပခုံးပေါ်မှာ လည်း သိပ်မကောင်းချင်တော့ဘူး၊ မလုံချင်တော့ဘူး။"

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီး၏ ဖိုးရိုးဖားရားအင်္ကျီကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စာပွဲပေါ်တွင် လွှားခနဲ ဖြန့်ခင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကြည့်ပြီးလျှင် သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ပါအောင် ခါယမ်းလိုက်သည်။ ။ တွင် တွင် ယမ်းတော့သည်။ ။ ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက်ဘောင်ပေါ်မှ နှာရှူဆေးဘူးကို လှမ်းဆွဲပြီး ရှူလိုက်သည်။ ။

နှာရှူဆေးဘူးပေါ်၌ မူ ဗိုလ်ချုပ်ရပ်ပုံ မျက်နှာနေရာ ချိုင့်ဝင်နေသဖြင့် စက္ကူပိုင်းနှင့် ကော်ကပ်ပိတ်ထားသောကြောင့် ရုပ်ပုံရှင်မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် ဆိုသည် ကိုမူ မသိရတော့။ ။

ပက်ထရီဗစ်သည် နှာကို တစ်ဝကြီးရှူလိုက်ပြီးကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။ အလင်းရောင်၌ ထောင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုခါ လိုက်သည်။ ။ အင်္ကျီလိုင်နင်များကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။ ။

ပက်ထရီဗစ်သည် နှာရှူဆေးတောင့်ကို နှာခေါင်းထဲသို့ ထည့်ပြီး ရှူ လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ရှူဆေးတောင့်ကို ပြန်ပိတ်ပြီးအောက်သို့ ချ ထားလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားအင်္ကျီ ပြင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ အင်္ကျီက အခြေအနေအ တော်ဆိုးနေပြီ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ။

ပက်ထရီဗစ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အကာကီး၏ အသ ည်းနှလုံးအစုံမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခန့် ဖြစ်၍ သွားသည်။ ။ စိတ်လည်း အ တော်ထိခိုက်၍ သွားသည်။ ။

"ပြင်...ပြင်ချုပ်ပေးလို့ တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား ပက်ထရီ ဗစ်ရယ်၊ ပေါက်ပြဲနေတာက ပခုံးတစ်ဝိုက်လောက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဖြတ် စညှပ်စ အပိုင်းအစတွေများ မရှိတော့ဘူးလားဗျာ"

အကာကီးသည် ပက်ထရီဗစ်အား တိုးလျှိုးတောင်းပန်၍ နေတော့ သည်။ ။

"ပိတ်ပိုင်းစတွေကတော့ ရှာရင် တစ်လှေကြီးတွေနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေ မဲ့ ပြင်ချုပ်လို့ မရတော့ဘူးဗျာ၊ တစ်ထည်လုံး ရိနေပါပြီ၊ အပ်ပေါက်ရုံနဲ့ ခင်ဗျားအင်္ကျီက စုတ်ပြဲသွားမယ့်ပုံပဲ"

ပက်ထရီဗစ်က ပြောသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ဖာထေးမယ်ဆိုရင်ရောဗျာ"

"ဖာထေးစရာလည်း မရှိတော့ဘူး ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီက အ

စစ်ပါလို့ မိုးကြိုးပစ် ဘုရားစူးကျိန်ပြောရမယ့်ဘဝ ရောက်နေပြီ၊ လေတိုက်ရင်တောင် ချုပ်ရိုးတွေက တစ်စချင်းပြေကုန်မယ့် အင်္ကျီပဲ"

"နည်းနည်းခိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်မှာ ပါ ပက်ထရိုဗစ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အဲ..."

"ရော...ခက်ပြီ၊ မရတော့ပါဘူးဆိုနေမှ ဗျာ၊ ခင်ဗျားအင်္ကျီဘယ်လိုမှ ကို ပြင်ချုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်စက်မှ မကောင်းတော့ဘူးဗျာ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရာသီဥတုအချမ်းဒဏ် လွန်ကဲ လာပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ပဲ ခင်ဗျားခြေထောက်တွေ နွေးအောင် ပတ်ပေတော့။ ခြေအိတ်ဆိုတာက အလကားပဲဗျာ သိလား၊ နွေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုဂျာမန်တွေကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ငွေရှာနေကြတာပဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားအင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်ပဲ ထပ်ချုပ်ပါတော့ဗျာ"

ပက်ထရိုဗစ်က စကားကုန်ပင်ပြောချလိုင်သည် ။ ပက်ထရိုဗစ်သည် အခွင့်ကြုံလျှင်ကြုံသလို ဂျာမန်တွေကိုလည်း နှိမ်လိုက်သေးသည် ။ ဤသည်မှာ သူ့အကျင့် ဖြစ်နေသည် ။

အသစ်။ အသစ်ဆိုသည် မှာ စကားကို ပက်ထရိုဗစ်ထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အကာကီးသည် မျက်လုံးများ ပင် ပြာမှိုင်း၍ သွားတော့သည် ။ အခန်းထဲ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးသည် မြင်ကွင်းထဲတွင် မှုန်ဝါးသွားကြသည် ။ သဲသဲကွဲကွဲ ဘာကိုမျှ သူ မမြင်ရတော့။ ပက်ထရိုဗစ် စောစောကရှုခဲ့သော နှာရှူဆေးဘူးကိုသာ ကောက်ယူ၍ ရှူပ်စ်လိုက်ချင်မိတော့သည် ။

"အသစ် အသစ်ချုပ်ပါ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ ချုပ်ဖို့ ငွေမှ မရှိဘဲဗျာ"

အကာကီးသည် အိမ်မက်မက်နေသလို ကယောင်ကတမ်းပင် ပြော

လိုက်မိသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အသစ်ချုပ်ရမယ်"

ပက်ထရိုဗစ်က ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပြီလေ၊ အသစ်ချုပ်ရရင် ဘယ်လောက်လဲ"

"ဘာလဲ။ ငွေဘယ်လောက်ကျမလဲ မေးတာလား"

"အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်"

"ရူဘယ် တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်တော့ ကုန်မှာ ပဲ"

ပက်ထရိုဗစ်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါကိုက်ထားလိုက်သည် ။
သည် လူက လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ထိခိုက်သွားအောင် အတော်လုပ်
တတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကြောင့် လူတစ်ယောက်စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်
ရသည် ဆိုလျှင် အတော် ကျေနပ်နေတတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည် ။
သူ့စကားကြောင့် လူတစ်ဖက်သား မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်သွား၊ မသွား
ဆိုသည် ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေတတ်သည် ။

"ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ရူဘယ် တစ်ရာ့ငါးဆယ်တောင် ပေးရမ
ယ်ဟုတ်လား"

အကာကီးသည် အလန့်တကြားပင် အော်လိုက်မိသည် ။ ဤသို့အော်
လိုက်မိခြင်းသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ်
အော်ဟစ်မိခြင်းဖြစ်သည် ။ အကာကီးသည် စကားနည်းနှုန်ဆိတ်နေ
လာခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အင်္ကျီကို လိုက်လို့ ပေါ့ဗျာ။ ကော်လံမှာ မြွေပါမွေးနဲ့ ပိုး
သားကွပ်ခေါင်းစွပ်နဲ့ ဆိုရင် ရူဘယ် နှစ်ရာလောက်တောင် ကျသွားမယ်

"

"ဒီလိုဆိုရင် ပက်ထရိုဗစ်ရယ်၊ ကျုပ်ကို ပြင်ရုံသာ ပြင်ချုပ်ပေးပါလား၊ နည်းနည်းခံရင်တော်ပါပြီဗျား"

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ စကားကို နားမဝင်။ နားလည်း မထောင်ဘဲ တောင်းပန်းတိုးလျှိုး၍ နေတော့သည်။

"မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလကားပဲ ပိုက်ဆံကုန်တာနဲ့ လုပ်ရတာ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်"

အကာကီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါ ပက်ထရိုဗစ်သည် ချုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်ကာ အချိန်အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်၍ နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ ကိုက်ထားလိုက်သေးသည်။ သူ သည် ကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းလည်း မည်လေသည်။ ဒါအတွက် သူကျေနပ်၍ နေမိတော့သည်။

လမ်းထဲသို့ အကာကီး ရောက်လာသည်။ အိပ်မက်မက်နေသလားဟု ပင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှန်နေမိတော့သည်။

"ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး" ဟု သူသည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိတော့သည်။ ခဏကြာလျှင်တစ်ကြိမ်

-

"ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ လုံးလုံး မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဘ

ယ်လိုမှ မထင်ခဲ့မိဘူး" ဟု ဆို၍ နေပြန်သည်။ ။

ခဏကြာလျှင် တစ်ခါ "ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူး ။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" ဟု အကာကီးသည် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်၍ နေတော့သည်။ ။

အကာကီးသည် နှုတ်မှ တဖွဖွပြောရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ခြေထောက်အစုံက အိမ်ဆီသို့ မလှည့်ဘဲ ဦးတည်ရာကို လျှောက်နေမိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ ။ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်သွားနေသည် ဆိုသည် ကိုလည်း သူ မသိ။ နည်းနည်းမျှ မတွေးမိ။

လမ်းပေါ်သို့ သူ လျှောက်၍ နေစဉ် အမှိုက်လှည်းသမားက ခေါင်းတိုင်မှ ကျပ်ခိုးများကို လှည်းချနေသည်။ ။ သူပခုံးတစ်ခုလုံးမှာ ကျပ်ခိုးမှိုင်းတို့ ဖြင့် ပေရေမည်းနက်သွားတော့သည်။ ။ ဆောက်လက်စ အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်မှ ထုံးခြောက်များ သူ့အပေါ်သို့ ကွာကျလွင့်စဉ်လာသည်။ ။ အကာကီးသည် ဘာကိုမျှ သတိမထား။ ဂရုမပြုမိ။ လှံတံကို ထောင်ပြီး ကျွဲချိုထဲမှ ရှူဆေးကို ပွတ်ရှူနေသော အစောင့်ရဲသားနှင့် လူချင်းသွား၍ တိုက်မိလေမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။ ။

"ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ လူကို လာတိုက်ရတယ်လို့ ၊ ချီးမှ ပဲ တစ်လမ်းလုံး သူ့အမေလင်လမ်းကျနေတာပဲ"

အစောင့်ရဲသားက ထအော်သည်။ ။

သည် တော့မှ ပင် အကာကီးသည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ အိမ်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့၏။ သူ့အဖြစ်ကို သတိဝင်ကာ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်လိုက်တော့သည်။ ။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းဟိုပြောသည်ပြော ပြော၍ လာခဲ့သည်။ ။ သူပုံက အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလာသည့် အတိုင်းပင်။

"မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ အခုချိန်မှာ ပက်ထရိုဗစ်ကို ပြောရမယ့် အချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုလောက်ဆိုရင်ပဲ ဒီလူ မိန်းမ အထုအထောင်းကို အတော်ခံနေရလောက်ပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့လောက်မျှ သူ့ကို သွားတွေ့ရရင် ကောင်းမယ်၊ မသောက်ရလို့ မျက်လုံးစင်းနေမယ်၊ မိန်းမကလည်း ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီတုန်း ငွေကလေးနည်းနည်းလောက် သူ့လက်ထဲကို ပစ်ပေးလိုက်ရင် သူ ချုပ်ပေးမှာ ပဲ"

အကားကီးသည် သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်ကာ တနင်္ဂနွေနေ့ အထိစောင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်လေတော့သည် ။

* * *